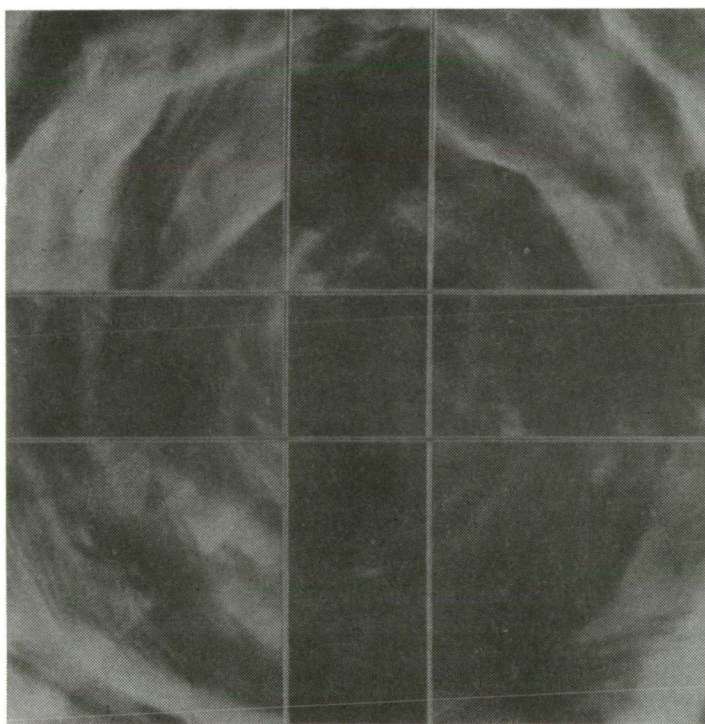

között repülsz, az ablakokon át be-beleskelődsz, akárha keskenyfilmen úsznak előtted az arcok, a vacsorázó család, a kártyázó férfiak, a táncoló párok, elrugaszkodsz a katolikus templom kettős keresztjéről, tudod, valahol van egy tisztás, méhzugás és virágok idézik itt a békét, és egy nagy fa alatt Kriszti vár rád, meztelenül, pirulás rajta az ing (de érdekes, most ez sem zavarja, noha meztelenül még a pár órára kért lakások fürdőszobáiba sem volt hajlandó kimenni, s ha ránéztél, rögtön elpirult, az egész teste elpirult, mintha befestették volna, idegesen forgatta maga előtt ruhadarabjait...), szólni akarsz, hogy érkezel, azonnal ott vagy, de hirtelen minden összekavarodik, mintha ki-rántanák alólad a talajt, bukdácsolva érsz földre a réten a nagy zöld kelyhű, sárga levelű virágok között, a vörösbegyek, mintha csak erre vártak volna, felrebbennek, eltakarják a napot, Kriszti mond valamit, de nem hallod, ahogy közeledsz, távolodik, és észrevétlenül tűnik el karcsú alakja a napsütésben, és reggel is csak annyit tudsz újabb álmodból azonosítani, hogy az éjjel megint repültél.

(1982)

GÉMES PÉTER: FEKETE NÉGYZET 1993.